

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Første Behandling af Forslag til Lov om Oprettelse af et Kursegaliseringsfond.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3489).

Formanden: Tingets Samtykke udkræves, for at denne Behandling kan foregaa i dette Møde. Hvis ingen Indsigelse gøres, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold.) Det er givet.

Sagen sattes til Forhandling.

N. Johan Laursen: Jeg maa maaske begynde med en lille sproglig Bemærkning angaaende Lovforslagets Titel. Ordet „Kursegaliseringsfond“ ser jo meget fint ud; det er ogsaa et Ord, der er fremgaaet af en fin og talrig Kommission, og et Ord, der er sammensat af tre fremmede Ord, og saa staar det endda med et forkert Kendeord foran. Jeg vilde dog foretrække, at vi nøjedes med de to fremmede Ord, saaledes at det blev kaldt en Kursudjævningsfond eller -udligningsfond, hvad man nu vil foretrække. Det er naturligvis en Bagatel, men hvor man kan bruge danske Ord, synes jeg ikke, der er Grund til at hobe de fremmede Ord sammen, som det er gjort her.

Lovforslaget selv er jo et Resultat af Valutakommissionens Overvejelser. Det er gennemgaaet udførligt af den højtærede Statsminister, og selve dets Indhold skal jeg ikke komme videre ind paa, da jeg anser det for at være kendt af Medlemmerne efter Fremsættelsen, og efter at det er omdelt til alle. Hensigten med Lovforslaget er aabenbar. Det er den at hindre de stærke Svingninger i den danske Krones Værdi og om muligt at hæve denne Værdi, saa der kan blive et godt Forhold mellem Kronens indre Værdi og den Pris, som Noteringen sætter den til. Der vil altid kunne være Tvivl om, hvad Kronens indre Værdi er, men jeg er i alt Fald for mit Vedkommende ganske enig med den højtærede Statsminister om, at Kronens indre Værdi er højere end den, Noteringen sætter den til; det fremgaar for øvrigt ogsaa alene deraf, at Valutakonferencens paa mange forskellige Områder sagkyndige Medlemmer har turdet slaa fast, at selv med de Vanskeligheder, der har været under Krigen og efter

Krigen, og de Virkninger, den har haft, ligger vort Lands Økonomi lige saa sundt og godt som før Krigen — og det ved vi alle, at før Krigen var den danske Stat og det danske Samfund Institutioner, som var vel ansete paa Laanemarkedet, og den danske Krone stod naturligvis i Pari.

Naar man kommer med et saadant Lovforslag, ligger det nær at spørge om, hvad da Aarsagen er til, at den danske Krone er gaaet saa langt ned og staar saa lavt, som den for Tiden gør, og korteligt hør man vistnok begynde med at sige, at Hovedaarsagen er den, at det ikke længere er overensstemmende med Sandheden, naar der staar paa vore Pengesedler, at de veksles paa Anfordring med Guldmønt af Nationalbanken. Det følger af sig selv, at hvis denne Pligt for Nationalbanken ikke var blevet ophævet, vilde den danske Krone have haft sin fulde Værdi, men den saa vi os jo nødt til at ophæve i Begyndelsen af Krigen af Frygt for, at den Guldbeholdning, Nationalbanken laa inde med, ellers skulde finde Vej ud af Landet i meget kort Tid. Nu kunde man da sige, og det er virkelig ogsaa blevet sagt, om man ikke kunde vende tilbage til den danske Pengeseddels Indløselighed, thi derved vilde jo alle Valutavanskeligheder være ophævet. Men naar et Land som Sverige og et Land som England ikke har turdet gøre dette for deres Vedkommende, skønt deres Valuta staar betydelig højere end vor, skal vi vistnok være betænkte paa, at det magter vi ikke i Øjeblikket. Men foruden at den danske Pengeseddels Indløselighed blev ophævet, kom der med Krigen en Dyrtid, der fremkaldte en Masseudstedelse af Sedler, det, som man plejer at kalde Inflation. Denne Masseudstedelse af Sedler medførte baade Dyrtid og en vis Flothed i Befolkningens Levemaade, og dette har selvfølgelig medvirket til, at den danske Seddel senere blev mindre vel anset. Dertil kom saa den store Indførsel, der fandt Sted, og det store Forbrug medførte en negativ Handelsbalance, som naturligvis stiller Krav til det danske Pengemarked. Dernæst nævner Valutakommissionen med Rette Sønderjyllands Indlemmelse og alle dermed forbundne Omkostninger og nævner tillige, at Krigen medførte, at den danske Husdyrbestand svandt ind, fordi man ikke kunde faa de tilbørlige Raastoffer til at fodre Dyrene med, og at Lagrene ogsaa svandt ind, fordi man heller ikke kunde faa Varer indført i tilstrækkelig Mængde, saaledes at Supplerin-